

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Indkredsningen af Tyskland

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

D. N. S. A. P.

Landspropagandalederen
Rosenvængets Allé 32

Informationsbrev

Juni 1942

Indkredsningen af Tyskland

Lighedspunkter mellem Aarsagerne til forrige og nuværende Verdenskrig.

I.

I Marts Maaned 1907 havde den amerikanske Gesandt i London, Henry White, en Samtale med Arthur James Balfour, Lederen af det konservative Parti og den daværende Premierminister (i Boer-Krigens Tid). Samtalen drejede sig om Englands Stilling til Tyskland og om, at den tyske Handel ogsaa i det nye Aarhundrede viste sig steds mere generende for den engelske. Det Forhold, at tyske Selskaber havde købt flere engelske Søfartslinier saasom »Hapag« og »Lloyd«, havde vakt stor Forargelse, ja, ligefrem Skræk i de engelske Forretningskredse; efter at Tyskland havde paabegyndt Skabelsen af en anseelig Handelsflaade og Højseflaade, gik Rygterne om et tysk Overfald paa England livligt. — Som den erfarne Politiker, Balfour var, vidste han naturligvis udmærket, at alle disse Rygter kun var Hjernesvind, fremskyndet af Angst for Verdensmarkedet. Ikke desto mindre svarede han paa White's Spørgsmaal om, hvorledes England vilde imødegaa denne Udvikling, paa sin sædvanlige nonchalante og banale Maade med Ordene: »Vi har sikkert været Narre, siden vi ikke forlængst har fundet et Paaskud til at erklære Tyskland Krig, inden det endnu havde faaet bygget for mange Skibe og saaledes lagt vor Handel Hindringer i Vejen«.

Amerikaneren blev noget bestyrtet over dette Svar. Han indvendte, at Tyskland vel ligesaa godt som England havde Ret til at oprette en Handelsflaade, og at det tyske Rige saa vidt han vidste aldrig vilde give Anledning til en Krig. Om det dog ikke var klogere for England i Stedet at koncentrere Kræfterne om den noget vigtigere Opgave, i Fremtiden at blive endnu dygtigere og saaledes overgaa Tyskland? Men Balfour smilede sarkastisk, —

»At holde Trit med Tyskland i økonomisk Henseende,« svarede han, »vil betyde, at vi maa sænke vor Levestandard. Der er for os mere simpelt: vi fører en Krig!«

Fem Maaneder senere (31. August 1907) erfarede Verden, at England og Rusland havde truffet en Ordning, hvorefter det saa meget omstridte indiske Glacis blev delt paa følgende Maade:

Tibet blev af begge Magter anerkendt som værende udenfor deres Interesseshære, Afghanistan tilfaldt Rusland og England forpligtede sig til ikke oftere at gøre

sin Indflydelse gældende her; endelig blev Persien delt i tre Zoner: en »neutral«, en engelsk og en russisk Interesseshære.

Hvad var sket? Jo, England havde glat udleveret det »Gode«, som det i næsten eet Aarhundrede havde kæmpet om, til Rusland. De svære Nederlag og Prestigetab under Krigen med Japan (hvortil Englands uvenlige Neutralitet ikke mindst havde bidraget) gjorde, at Rusland ikke i Øjeblikket var i Stand til at true Indiens Sikkerhed, og nogen Hindring for Englands Fremtrængen i denne Verdensdel kunde Rusland vel heller ikke frembyde. — Ikke desto mindre lovede England, at det ikke i Fremtiden vilde foretage Ekspansioner i det indiske Archipelag, et Løfte, som England helt undtagelsesvis efterkom og ikke alene led staa paa Papiret. Det var dog — som senere Undersøgelser har vist — af gode Grunde, thi i England forstod man, at et godt Forhold til Rusland maatte være en af Grundpillerne i en mod Tyskland rettet Udenrigspolitik.

Den tyske Gesandt i London, Grev Wolff-Metternich, indsaa det klart. Forøges forsøgte Grey at indbilde ham, at der pludselige Vendepunkt i Forholdet i Rusland ene og alene søgte sin Aarsag i en militær Aflastning af Indien, trods det, at England gennem Aarhundreder havde ført en pro-russisk Politik. — »Det springende Punkt«, skriver Wolff-Metternich til Berlin, »er, at England bestræber sig paa at staa paa bedste Fod med hele Verden, — blot ikke os!«

Det var i Virkeligheden det springende Punkt! Ved Overenskomsten med Rusland i 1907 føjede England et afgørende Led i den Kæde af Volds-Pagter, Intriger og Løgn, som blev spundet uden om Tyskland før sidste Verdenskrig. Mellem Balfours kyniske Ord og Forstaaelsen med Rusland bestaar den dybeste Sammenhæng...

Den vil vi nu nærmere efterforske! —

Ikke alene den officielle Propaganda, men ogsaa af alvorlige engelske Historikere paastaas det stadigvæk, at det »af Tyskerne opfundne« Udtryk »Tysklands Indkredsning« for Verdenskrigen, aldrig har eksisteret. Det har aldrig været Englands Hensigt at omgive Tyskland med en Hær af Modstandere, økonomisk eller militært; det, man har villet opnaa, er kun Oprettelsen af den politiske Ligevægt i Europa. Verdenskrigen blev anstændt fra anden Side, og England forholdt sig som neu-

tral Stat — indtil Tysklands Indmarch i Belgien tvang det til at indtræde i Krigen. Med denne »Bevisførelse« mener Englænderne overfor hele Verden at kunne fralægge sig ethvert Ansvar for forrige Verdenskrigs Rædsler. »Om en Indkredsning har der aldrig været Tale.«

Dog, man skal aldrig lade sig forbløffe af den Slags »Beviser«. Den, der kender den engelske Historie og den engelske Politik op gennem Tiderne, vil vide, at en saadan maalbevidst Fremfærd »slet ikke ligger for Englænderne«. Om det gjaldt Hollændere, Spaniere, Franskmand eller Russere, hvormed Krigen skulde føres, var for saa vidt ligegyldigt, blot den givne Magtkonstellation var gunstig for Englænderne. Snart var man uheldig, snart — og oftest — heldig. Det vilde altsaa ud fra denne Synsvinkel være urigtigt at beskyldte England for at have fremskyndet Verdenskrigen efter en nøje forudtænk Plan —.

Med Indkredsningen af Tyskland maa snarere paralleliseres det indtil det trivielle gentagne og historisk fastslaaede Faktum, at England efter Aarhundredeskiftet i Tyskland saa den væsentlige Hindring for Opbyggelsen af et Verdensherredømme, at Tyskland med andre Ord nu indtog samme Stilling som forhen Spanien, Holland, Frankrig og Rusland havde indtaget. Herudfra maatte en Ensretning i den engelske Politik komme, der bestræbte sig paa ved enhver Lejlighed aldrig at begunstige, men altid skade og svække Tyskland. At England virkelig har ført en saadan Politik, beviser de historiske Kendsgerninger med al ønskelig Tydelighed.

Endnu medens der blev ført et Ødelægelsesfelttog mod »Roverbanderne« i Sydafrika, havde Tyskland selv paa Initiativ af Kejser Wilhelm fremlokket det første Bevis paa Englands politiske Omstillen. Under et Ophold i London (ved Dronning Victoria's Begravelse) tilbød han nemlig rundeligt England et Defensivforbund. Man skulde tro, at netop et saadant Forbund vilde være velkomment i London, saa meget mere som et saadant vilde have bortelimeret en truende Fastlandsspærring. Næsten samtidig tilbød Japan p. Gr. a. Russernes mistænkelige Fremtrængen paa Korea, et japansk-engelsk Forbund, og under Forhandlinger hermed foreslog Japan ogsaa at lade Forbundet gælde Tyskland, saaledes at der blev skabt en Tremagtspagt.

Et saadant Forbund havde — derom kan der vel ikke være Tvivl — været et kærkomment Redskab for England til at faa sat en Stopper for Ruslands Ekspansionshensigter, bortset fra, at Verdensfreden herigennem kunde have været sikret i lange Tider. Men i Udenrigsministeriet i London kom man efter Overvejelser til et andet Resultat. Den højeste Embedsmand indenfor det engelske Diplomati — Bertie — skrev i et internt Memorandum angaaende det paatænkte Forbund med Tyskland, at et saadant »vilde vanskeliggøre Forholdet til Rusland een Gang for alle«; han slutter med Ordene:

»Prisen for et tysk-engelsk Forbund kan blive dyrere end vi tror, idet vi da maa ofre vor Frihed til at føre en Verdenspolitik.«

Altsaa: med Rusland blev der fra engelsk Side indledet Forstaaelse trods det, at dette Land gennem Aarhundreder havde været Englands Hovedmodstander, medens Tyskland derimod i et eventuelt Forbund »vilde forstyrre Englands Verdenspolitik« og frarøve dets »Frihed«! Eller sagt paa en anden Maade: hvor ubekvem Rusland end var i det internationale Spil, — Tyskland var dog den værstel Resultatet af Forbundsforhandlingerne, som Størstedelen af det tyske Folk havde set hen til med Forventning, kunde derfor kun blive eet: England tog med Tak imod Japans Kaarde, medens Tysklands fremstrakte Haand køligt blev vist tilbage.

Det er ikke saa meget den Kendsgerning, at England ansaa det for uklogt dengang i disse kritiske Uger af 1901 at indgaa i et Forbund med Tyskland, som er saa vigtigt, snarere den for hele Eftertiden saa skæbnesvangre Indstilling fra engelsk Side mod Tyskland, om ikke andet saa for at modgaa den tyske Handels Indflydelse, der fra nu af gjorde sig stadig mere og mere gældende, og som for enhver Pris maatte slaas ned!

Det var de tyske Statsmænds Ulykke i disse Aar, — Ulykke, og ikke Skyld —, at de ikke straks klart saa det engelske Plutokratis Planer og førte en tysk Politik derefter. Kejseren og Rigskansleren Bülows førte i Stedet en udpræget kontinental Politik, bevægede sig om man saa kan sige i Trekanten »Paris—Wien—Petersborg«. Alligevel benyttede England disse Aar til en intensiv Propaganda, der gik ud paa, at Tyskland nærrede Angrebsplaner mod det britiske Verdensrige. En for hele den britiske Historie karakteristisk Frygt!

Kun een Mand i Datidens Tyskland saa klart Englands Fremtidsplaner. Det var Alfred von Tirpitz, Skaberen af den tyske Højsøflaade. Vel netop herfor blev han Skydeskive for den engelske Propaganda, idet man vel i engelske Kredse instinktivt følte, at her var en Mand, som havde gennemskuet dem.

Tirpitz mente langtfra, at det var Tysklands Opgave at berede det britiske Verdensriges Undergang. Ganske vist havde han reageret overfor det engelske Slagord, som var udsprunget af den engelske Frygt for Tysklands Handel, og som lød: *Germaniam esse delendam* (Tyskland maa ødelægges), men han mente dog ikke, at nogen af Parterne kunde være tjent med en ødelæggende Krig, som ellers uundgaaelig maatte blive Følgen, — og ogsaa blev det. Ulrich von Hassell, Tirpitz's nærmeste Ven, siger om ham: »Han var overbevist om en Kendsgerning, nemlig at England kun ved Magt kan lære at tage Afstand fra at kvæle sin ubekvemme Konkurrent, at respektere Tyskland ... og optage det som »Partner« i Verdenshandelen«. En Tilnærmelse til England var altsaa efter hans Mening uholdbar, saalænge Tyskland ikke vilde

opgive sin Verdenshandel. Den engelske Krigstrusel, mente han, kun kunde holdes nede ved et stærkt rustet Tyskland, for saaledes ogsaa at imødegaa et eventuelt engelsk Forsøg paa Blokade af Kontinentet.

Netop paa Grund af ovennævnte Forhold blev Englands Forbund med Rusland af udslaggivende Karakter. Ententen vilde ikke have været noget værd for *det britiske Plutokrati* uden Forstaaelsen med Rusland, og man tør vel tilføje: ogsaa Englands Forstaaelse med Rusland hvad angik de asiatiske Spørgsmaal vilde ikke have været til Nytte for England, dersom det var kommet til en tysk-russisk Forstaaelse i Sydøsteuropa.

Thi det var det mest betydningsfulde Resultat af det engelsk-russiske Forbund, som blev underskrevet 31. August 1907, at medens Ruslands Energi blev bundet i Asien, løsgjordes den paa Balkan. Ikke med Urette betegnede Gray Pagtens Resultat og Formaal med Ordene: »En Garanti mod en tysk-russisk Forstaaelse«.

»I Aaret 1913«, saaledes skriver Ulrich v. Hassell, »forelagde jeg under Indtrykket af en Samtale med en russisk Diplomat et Memorandum for Tirpitz, i hvilket jeg klart paaviste, at man maatte være klar over, at Rusland ikke vilde standse ved Konstantinobel, men derimod efter pan-slavisk Mønster anse Wien for at være Centrum for Størstedelen af Vestslovene; herefter maatte vi snarest muligt være klar over, om vi stadig vilde drive en Politik med det østrig-ungarske Monarki som Subjekt eller vi vilde gaa over til at betragte Petersborg som Objekt. Tirpitz bemærkede hertil med et resigneret Smil, at der i hele den tyske politiske Ledelse ikke fandtes en Personlighed, der var i Stand til at drøfte et saadant Problem med den Dristighed og Beslutsomhed, som det gjorde Krav paa«.

Naar den britiske Propaganda vil søge at fralægge sig Skylden for Indkredsningen af Tyskland og Udbruddet af Verdenskrigen, henviser man med Forkærlighed til, at den Konflikt, hvoraf Verdenskrigen opstod, den østrig-serbiske, »var England uvedkommende«. Men hermed naar de britiske Statsmænd dog ikke langt. Thi allerede i Skæbnenaaret 1907 havde de klart erkendt, at det næste Kapitel i Verdenshistorien maatte blive et Sammenstød mellem Tyskland og Rusland. Det var simpelthen Løgn, naar det i England blev sagt, at Modsætningerne mellem Østrig og Rusland »var uvedkommende«. Havde det været muligt at udjævne disse, hvilket dog, som Tirpitz udtrykte sig, kun vilde have været muligt ved at ofre Donaumonarkiet, saa vilde det ogsaa have været af stor Betydning for England, idet det da med Rette kunde befrygte, at Ruslands Energi atter vilde blive vendt mod de asiatiske Egne.

I Virkeligheden havde altsaa England bundet sig ved Overenskomsten med Rusland, og Overenskomsten indeholdt oven i Købet intetsonhelst om gensidige Forpligtelser eller Bistand. Foruden den Kendsgerning, at Eng-

lands to forbundne Fastlandsmagter, Frankrig og Rusland, ikke ejede nogen overbevisende Overlegenhed i militær Henseende over det tyske Rige, og at altsaa Udfaldet af en Styrkeprøve paa Forhaand vilde være uvis, havde England kun Valget mellem enten at bistaa Rusland eller før eller senere at faa det til Fjende.

Da Mordet i Serajevo var foretaget og den tyske Understøttelse af det østrigske Ultimatum til Belgrad ikke lod nogen Tvivl tilbage, da med andre Ord det kritiske Øjeblik var inde til at prøve at bevare den europæiske Fred, ytrede alle de Fag-Diplomater, som Grey spurgte, sig paa samme Maade. — Saaledes bemærkede *Nicolson*: »Rusland vil betragte vor Holdning i denne Krise som en Prøvesten, og vi maa være yderst forsigtige ikke at skuffe dets Forventninger«.

Mere tydeligt udtalte Understatssekretær, *Sir Eyre Crowe* sig: »Dersom England skulde være neutral, hvorledes vilde Rusland og Frankrig da forholde sig i Tilfælde af at de sejrede? Hvorledes vil da Spørgsmaalet om Indien og Middelhavet blive behandlet?« — Og *Buchanan*, den engelske Gesandt i Rusland, udlagde sin Mening paa følgende Maade: »Dersom vi nu lader Rusland i Stikken, kan vi ikke i Fremtiden regne med et godt Samarbejde i asiatiske Spørgsmaal, som dog for os er en Livsbetingelse!«

Alle disse Udtalelser faldt i Dagene før *Krigens Udbrud*, og klarlagde altsaa saa tydeligt som overhovedet muligt, hvorledes England »indtil sidste Øjeblik tilstræbte en Forsoning«. Som vi har set, var man i England endog ikke i Stand til at føre en selvstændig Politik i denne Sag, thi man havde saa at sige bundet sig til den russiske Kolos. En slaaende Paralel hertil har vi i den nuværende Verdenskrig!

De tyske Politikere havde paa det Tidspunkt ikke indset Sagens Kerne, og modtog derfor bestyrtet den engelske Krigserklæring den 4. August 1914.

I Virkeligheden var det dog kun Resultatet af en Hetzpolitik, som havde sit Udspring i den engelske Opfattelse af det tyske Rige som »Fjende« siden Begyndelsen af det nye Aarhundrede. Frugten af den hadefulde Propaganda, ene og alene betinget af egoistiske Hensyn i City-Kredse i London, viste sig nu, — og det blev fire Aars Folkemord!

II.

Dersom man forlanger endnu flere Beviser paa de Motiver, hvormed England gik ind i Krigen i 1914, da giver selve den engelske Krigsførelse til Overmaal saadanne.

Ingen andre af Tysklands Modstandere i forrige Verdenskrig satte sig paa saa afgørende Vis ud over alle de Regler, hvormed man ellers havde ført Krig. Den internationale Folkeret blev der overhovedet ikke taget Hensyn til! — Alle de andre Magter førte Krigen med Ar-

For slet ikke at tale om Englands gentagne Brud paa den anerkendte Folkeret, om den mod alle Sørretsdekla-
mationer stridende Udvidelse af Kontrabandelisterne,
hvormed England førte Hungerblokaden mod Tyskland,
— om de lumse engelske U-Baadsfælder, der bragte

Vagn Jørgensen-Brøndegaard.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk